

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 4Cdo/136/2022                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 0018201866                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 06.12.2023                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Ivan Rumana              |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2023:0018201866.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Q.. T. W., narodeného XX. V. XXXX, A., A. X, zastúpeného advokátskou kanceláriou JELENČÍK A PARTNERI advokátska kancelária, s.r.o., Bratislava, Tatranská 49, IČO: 47 245 042, proti žalovanej obchodnej spoločnosti News and Media Holding a.s., Bratislava, Einsteinova 25, IČO: 47 256 281, zastúpenej 1/ advokátskou kanceláriou SCHWARZ advokáti s.r.o., Bratislava, Podbrezovská 40, IČO: 36 858 285, a 2/ advokátskou kanceláriou Škubla & Partneri s.r.o., Bratislava, Digital Park II, Einsteinova 25, IČO: 36 861 154 - zástupca na doručovanie písomností, o uverejnenie opravy, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 41C/7/2018, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. augusta 2021 sp. zn. 4Co/66/2020, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

### Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) z 29. mája 2019, č.k. 41C 7/2018-71, ktorým uložil žalovanej povinnosť uverejniť v najbližšom printovom vydaní týždenníka Plus 7 dní, pripravovanom po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku, na rovnocennom mieste a rovnakým písmom ako bolo uvedené skutkové tvrdenie, že „sa T. W. k matke svojich detí príliš štedro nezachoval a na pojednávaní sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti - 10-ročného C. a 4-ročnú K.“, zverejnené 08. februára 2018 v článku s názvom „Rozvod“ v printovom vydaní týždenníka Plus 7 dní číslo 6/2018 na strane 118, opravu v znení, cit.: „Oprava Vô vydaní týždenníka Plus 7 dní zo dňa 8. februára 2018 bolo na strane 118 v článku nazvanom Rozvod uverejnené skutkové tvrdenie, že „T. W. sa na pojednávaní o rozvod manželstva naťahoval o výživné na svoje maloleté deti. Toto skutkové tvrdenie je nepravdivé. Pravdivé skutkové tvrdenie je, že v otázke výživného T. W. v plnom rozsahu a bez výhrad súhlasil s návrhom matky maloletých detí.“. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady týchto trov rozhodne samostatným uznesením.

1.1. Súd prvej inštancie vec posúdil právne podľa ustanovení § 5 ods. 1, § 7 ods. 1, 2, 4, 5, § 10 ods. 2, 3 zákona č. 167/2008 Z.z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (tlačový zákon) (ďalej len „zákon č. 167/2008 Z.z.“) a dospel k záveru, že žaloba žalobcu je v plnom rozsahu dôvodná. Vychádzajúc z citovaných ustanovení najskôr skúmal, či bola zo strany žalobcu zachovaná 30-dňová hmotnoprávna lehota podľa ustanovenia § 7 ods. 2 zákona č. 167/2008 Z.z. a následne aj 30-dňová hmotnoprávna lehota na podanie žaloby na súd upravená v § 10 ods. 3 citovaného zákona a dospel k záveru, že obe lehoty boli zachované. Následne skúmal splnenie podmienok podľa § 7 ods. 1 zákona č. 167/2008 Z.z., a teda či v spornom článku išlo o nepravdivé skutkové tvrdenia proti osobe, ktorú možno presne určiť. Pokiaľ ide o sporný výrok, cit.: „...sa T. W. k matke svojich detí príliš štedro nezachoval a na pojednávaní sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti 10-ročného C. a 4-ročnú K...“, ktorý predstavuje podľa žalobcu skutkové tvrdenie, voči ktorému je právo na opravu možné, a podľa žalovanej hodnotiaci úsudok, voči ktorému právo na opravu možné nie je, mal jednoznačne za to, že tento výrok predstavuje skutkové tvrdenie, t.j. objektívnu skutočnosť, ktorej pravdivosť možno dokazovaním potvrdiť alebo vyvrátiť a voči ktorému je možné v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 167/2008 Z.z. uplatniť právo na opravu. Pre úplnosť súd prvej inštancie dodal, že vychádzajúc z obsahu predložených listinných dôkazov, predovšetkým zo zápisnice z pojednávania konaného 05. februára 2018 a z čestného vyhlásenia bývalej manželky žalobcu zo 16. októbra 2018 ustálil, že napadnuté skutkové tvrdenie je nepravdivé, nakoľko z obsahu predmetnej zápisnice vyplýva, že rodičia maloletých detí sa na úprave výkonu rodičovských práv a povinností dohodli ešte pred otvorením pojednávania, a z čestného prehlásenia možno vyvodiť, že žalobca bez akýchkoľvek výhrad súhlasil s výškou výživného na maloleté deti navrhnutou jeho bývalou manželkou. Na základe týchto skutočností vyhodnotil napadnutý výrok ako nepravdivé skutkové tvrdenie negatívne sa dotýkajúce osoby žalobcu.

1.2. S poukazom na skutočnosť, že zákonnou sudkyňou v poručenskej veci o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností vedenej pod sp. zn. 18P 50/2017 bola sudkyňa, ktorá je zákonnou sudkyňou aj v danom spore, a po vypočutí si nahrávky zo súdneho registra k vyššie uvedenej veci, konštatujúc pri predbežnom právnom posúdení, že poručenské pojednávanie prebiehalo kultivovane s vysokou mierou zodpovednosti rodičov k maloletým deťom bez akýchkoľvek hádok alebo škriepok či handrkovaní, alebo naťahovaní či dojednávania vo vzťahu k výživnému k maloletým, súd prvej inštancie vyhodnotil úvahu žalobcu o strate zábran a zmyslu pre základnú slušnosť a prejav dešpektu žalovanej k okresnému súdu, ako aj k sudcovi, ako opodstatnenú. Návrh žalovanej na výsluch svedka - autorky článku V. V. V. zamietol s poukazom na hospodárnosť konania, nakoľko z obsahu spisu sp. zn. 7C 32/2018, konkrétne zo zápisnice z pojednávania zo 16. apríla 2019 jednoznačne vyplýva, že na pojednávaní vo veci vedenej pod sp. zn. 18P 50/2017 menovaná prítomná nebola (pričom dodal, že na tomto pojednávaní sa podľa zápisnice z 05. februára 2018 vo veci sp. zn. 18P 50/2017 žiadna verejnosť nezúčastnila) a ku zdroju informácií o rozvode manželstva žalobcu sa dozvedela z utajeného „dôveryhodného“ zdroja, vo vzťahu ku ktorému ohľadom otázky, či bol prítomný na pojednávaní nechcela nič uviesť, a ani prezradiť jeho meno apelujúc na etický kódex.

2. Odvolací súd s poukazom na § 387 ods. 2 CSP, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke, stotožnil s dôvodmi týkajúcimi sa napadnutého rozsudku, na základe ktorých súd prvej inštancie žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel a v ďalšom na ne poukázal a vyjadril sa len k odvolacím námietkam žalovanej. K žalovanou namietanému nesprávnemu právnomu posúdeniu sporného výroku uviedol, že zo žalobcom podanej žaloby a v nej obsiahnutého žalobného návrhu (petitu) jednoznačne vyplýva, že žalobca sa domáha vo vzťahu k namietanému výroku „...sa T. W. k matke svojich detí príliš štedro nezachoval a na pojednávaní sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti - 10-ročného C. a 4-ročnú K.N.“ opravy iba tej časti tohto výroku, v ktorej je uvedené, že „...sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti...“, nakoľko len vo vzťahu k tejto časti žiada uverejniť, že ide o nepravdivé skutkové tvrdenie, a že pravdivé skutkové tvrdenie je také, že v otázke výživného súhlasil v plnom rozsahu a bez výhrad s návrhom matky maloletých detí. Na odvoláciu argumentáciu žalovanej, týkajúcu sa výroku „sa k matke svojich detí príliš štedro nezachoval“, preto odvolací súd neprihliadal (nebola predmetom sporu).

2.1. Odvolací súd sa bezvýhradne stotožnil s právnym posúdením a kvalifikáciou namietanej časti sporného výroku „...naťahoval sa aj o výživné na maloleté deti...“ súdu prvej inštancie ako skutkového tvrdenia, nakoľko takéto právne posúdenie plne korešponduje s ustálenou súdnou praxou a ňou uvedeným vymedzením pojmu skutkové tvrdenie (bod 17. odôvodnenia rozsudku). K poukazu žalovanej na body 41. a 42. Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 06. februára 2019 sp. zn. II ÚS 59/2018, v ktorých ústavný súd konštatoval, že vyjadreniam majúcim formu dohadu, podozrení: „mal zabezpečiť“ a „mal dostať“, použitým v článku týkajúcom sa spisu Gorila, nebolo možné priradiť pravdivostnú hodnotu, pretože predstavovali len výklad spisu Gorila autorom článku, v zmysle ktorého mal byť podľa názoru žalovanej posúdený aj v tomto konaní posudzovaný výrok (žalobca sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti) ako hodnotiaci úsudok, odvolací súd uviedol, že v danom prípade išlo o úplne odlišnú situáciu (nešlo o informovanie o prebiehajúcom súdnom konaní, ale o konštatovanie skutočnosti na základe už skončeného skutkového deja), a z toho dôvodu predmetný nález nebolo možné aplikovať. Navyše konštatovanie „...sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti...“ nevykazuje žiadne známky pochybnosti, prípadne podozrení, ako to bolo vo veci uvedenej vo vyššie uvedenom náleze. Odvolací súd z obsahu predmetného súdneho spisu, ktorý tvoria relevantné dôkazy konštatoval, že skutkové tvrdenie žalovanej o tom, že žalobca sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti nemá oporu v objektívnej realite vyplývajúcej z týchto relevantných dôkazov, ale práve naopak je s ňou v rozpore, a preto je nepravdivé. Za správny považoval odvolací súd postup súdu prvej inštancie, ktorým zamietol návrh žalovanej na vykonanie dokazovania výsluchom autorky sporného článku, a neporušujúci právo žalovanej na spravodlivý súdny proces. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Uviedla, že podstatou sporu bolo, že žalobcom požadovaná oprava smerovala proti výroku, ktorý je hodnotiacim úsudkom autorky článku, a nie proti nepravdivému skutkovému tvrdeniu, výlučne proti ktorému patrí žalobcovi právo na opravu v súlade s § 7 ods. 1 zákona č. 167/2008 Z. z.

3.1. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP žalovaná uviedla, že Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 06. februára 2019 sp. zn. II. ÚS 59/2018 sa snažila poukázať, že rovnako výrok „sa naťahoval aj o výživné“ je názorom autorky článku na skutkový dej - rozvodové pojednávanie. Ako autor článku z nálezu totiž i autorka článku, hodnotí určitý skutkový dej, ktorý sa „údajne“ mal odohrať uvádzaným spôsobom. Nakoľko sa týmito skutočnosťami odvolací súd nezaoberal, je podľa názoru odvolacieho súdu nedostatočne odôvodnený. Žalovaná taktiež namietala nevykonanie navrhnutého dôkazu - výsluchu autorky článku, čím bolo porušené jej právo na spravodlivý proces, nakoľko počas výsluchu autorka článku mohla ozrejmiť o.i. aj okolnosti, charakter a dôvody formulácie výroku, t.j. ďalšie skutočnosti, ktoré mohli napomôcť pri zisťovaní, či výrok má charakter skutkového tvrdenia alebo hodnotiaceho úsudku.

3.2. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP žalovaná uviedla, že odvolací súd dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu, keď považoval výrok za nepravdivé skutkové tvrdenie, ktorého pravdivosť bolo možné dokazovať, pretože výrok autorky článku v kontexte celého článku predstavuje hodnotiaci úsudok autorky článku, vyplývajúci zo skutkového základu, ktorého pravdivosť je v konaní o opravu podľa § 7 zákona č. 167/2008 Z. z. irelevantná. Pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností a pre zhrnutie žalovaná uviedla, že odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vrátane rozhodnutí uvedených v bodoch 11 a 18 odvolania (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. februára 2009 sp. zn. 5 Cdo 55/2008, Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 06. februára 2019 sp. zn. II. ÚS 59/2018) spočíva v skutočnosti, že (i) odvolací súd posudzoval výrok izolovane a nie v kontexte celej vety a celého článku, a (ii) potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie zverejniť opravu vo vzťahu k výroku, ktorý mal povahu hodnotiaceho úsudku.

4. Žalobca sa vo vyjadrení k dovolaniu plne stotožnil s rozsudkom odvolacieho súdu, pričom zdôraznil, že zverejnením žalobcom požadovanej opravy zo strany žalovanej došlo k nevratnému naplneniu

predmetu konania a preto jeho ďalšie vedenie je v rozpore so zásadou hospodárnosti ako aj požiadavkou účinnej právnej ochrany, ktorú majú sudy bez výnimky poskytovať. Za tohto stavu je dovolanie žalovanej len sporom o riešení akademických otázok, čo je však v zrejmom rozpore so základným princípom civilného konania podľa ktorého má byť ochrana práv poskytovaná súdmi účinná (čl. 2 ods. 1 CSP), čo však danom prípade už celkom zrejme byť nemôže. Žalobca považoval podané dovolanie za nielen vecne nesprávne a argumentačne zavádzajúce a účelové, ale je aj odôvodnené neprípustnými dovolacími dôvodmi. Žalobca uviedol, že medzi sporovými stranami nikdy nepanoval spor a ani sudy nižších inšancií nikdy neposúdili inak otázky, o ktorých žalovaná tvrdí, že ich odvolací súd v napadnutom rozsudku posúdil v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Žalovaná v súvislosti s výživným či súdnym pojednávaním ponúka nepravdivé skutkové tvrdenia („handrkoval sa o alimenty“, „naťahoval sa o výživné“), ktoré následne podrobuje hodnotiacemu úsudku („nezachoval sa príliš štedro“). Pravdivosť predmetných skutkových tvrdení mala žalovaná možnosť preukázať, jej hodnotiaci úsudok žalobca nijako nenamieta. Ak by sa žalobca skutočne hádal resp. naťahoval resp. handrkoval o výživné na svoje deti, tak žalovaná by nemala najmenší problém preukázať takého konanie žalobcu. Preukázať ho však žalovaná nemohla nie z dôvodu svojej dôkaznej núdze, ale z toho dôvodu, že k takémuto konaniu zo strany žalobcu nikdy nedošlo, keďže žalobca bez výhrad a okamžite súhlasil s návrhom bývalej manželky na určenie výšky výživného. Žalobca záverom dodal, že tu sa očividne o žiadny názor autorky článku nejedná, keďže sama autorka čitateľom podľa vlastných slov sprostredkúva údajné informácie. Preto navrhol, aby najvyšší súd dovolanie odmietol, eventuálne zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

#### Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

7. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 442 CSP dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Žalovaná vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala nedostatok odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu a nevykonanie navrhnutého dôkazu súdom prvej inštancie, čím bolo porušené právo žalovanej na spravodlivý proces.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

15. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

16. V posudzovanom prípade dovolateľka namietala nedostatočné vysporiadanie sa so skutočnosťami uvedených žalovanou v odvolaní a to, že výrok „...sa T. W. k matke svojich detí príliš štedro nezachoval a na pojednávaní sa ňaťahoval aj o výživné na maloleté deti - 10-ročného C. a 4-ročnú K.“ vo svojej podstate hovorí, že žalobca sa „mal ňaťhovať“ o výživné, a to na základe informácií, ktoré boli PLUS 7 DNÍ poskytnuté. Podľa názoru žalovanej ide teda o výrok typu „mal zabezpečiť“ alebo „mal dostať“, ktorých sa týka Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 06. februára 2019 sp. zn. II. ÚS 59/2018, v ktorom rovnako ako autor článku z nálezu i autorka článku hodnotí určitý skutkový dej, ktorý sa „údajne“ mal odohrať uvádzaným spôsobom a preto ide o hodnotiaci úsudok.

17. Dovolací súd nepovažoval uplatnený dôvod za relevantný z dôvodu, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popisali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odvolací súd sa bezvýhradne stotožnil s právnym posúdením a kvalifikáciou namietanej časti sporného výroku „...ňaťhoval sa aj o výživné na maloleté deti...“ súdom prvej inštancie ako skutkového tvrdenia, ktoré nemá oporu v objektívnej realite vyplývajúcej z

relevantných dôkazov, ale práve naopak je s ňou v rozpore, a preto je nepravdivé. Takýto záver súdy nižších inštancií vyvodili predovšetkým 1/ zo zápisnice a zo zvukového záznamu z rozvodového pojednávania z 05. februára 2018 vo veci so sp. zn. 18P 50/2017, 2/ z čestného vyhlásenia bývalej manželky žalobcu zo 16. októbra 2018 a 3/ zo samotného správania a postojev žalobcu k výške výživného na maloleté deti, z ktorých vyplynulo, že poručenské pojednávanie prebiehalo kultivovane s vysokou mierou zodpovednosti rodičov k maloletým deťom bez akýchkoľvek hádok alebo škriepok či handrkovaní, alebo naťahovaní či dojednávani vo vzťahu k výživnému na maloleté deti. Odvolací súd výstižne a presvedčivo reagoval na všetky ďalšie odvolacie námietky žalovanej, pričom v bode 22. rozsudku sa vyjadril aj k bodom 41 a 42 Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 06. februára 2019 sp. zn. II ÚS 59/2018 a zdôvodnil prečo v danom prípade išlo o odlišnú situáciu a z toho dôvodu predmetný nález nebolo možné aplikovať. Súdy nižších inštancií nepostupovali tiež v hodnotení sporného výroku izolovane (ako to nesprávne prezentovala žalovaná) z vlastnej iniciatívy, ale v zmysle žalobcom podanej žaloby a v nej obsiahnutého žalobného návrhu (petitu), ktorým sa domáhal opravy iba tej časti tohto výroku, v ktorej je uvedené, že „sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti“, nakoľko len vo vzťahu k tejto časti žiada uviesť, že ide o nepravdivé skutkové tvrdenie.

18. Na základe uvedeného možno konštatovať, že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP, Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

19. V súvislosti so žalovanou namietaným nedostatkom dokazovania (výsluchom autorky článku V. V. V.) a hodnotením vykonaných dôkazov najvyšší súd uvádza, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh (v sporovom konaní žaloba) týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu a nie strán sporu. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (tu por. R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale na základe záverov už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu por. R 37/1993 a 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 86/2012).

20. Ani podľa novej právnej úpravy civilného procesu, účinnnej od 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP, žiadneho z ďalších písmen rovnakého ustanovenia a ani v zmysle § 421 ods. 1 CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov či nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3 Cdo 26/2017, 4 Cdo

56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad vo veci prejednávanej takýmto súdom pod sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neutržateľnosti.

21. Rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie strán sporu. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (pozri napr. aj judikáty R 37/1993 a R 125/1999), čo nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Rozsah vykonaného dokazovania nie je závislý od vôle sporových strán.

22. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neutržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil, nakoľko súdy oboch nižších inštancií vo svojich rozhodnutiach odôvodnili zamietnutie návrhu žalovanej na výsluch svedka - autorky článku V. V. V. s poukazom na hospodárnosť konania, nakoľko autorka článku na pojednávaní pod sp. zn. 18P/50/2017 nebola prítomná a ku zdroju informácií o rozvoze manželstva žalobcu sa dozvedela z utajeného „dôveryhodného“ zdroja, o ktorom či bol prítomný na pojednávaní nechcela konkretizovať a ktorého meno nechcela prezradiť apelujúc na etický kódex (bližšie viď bod 26 rozsudku súdu prvej inštancie resp. bod 21 napadnutého rozsudku).

23. Najvyšší súd vyššie uvedené (pod bodmi 18 až 22 tohto rozhodnutia) dopĺňa poukázaním na konštatovanie ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovoláním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

24. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaná neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

25. Následne dovolací súd pristúpil k skúmaniu existencie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 a § 432 CSP, keďže podľa názoru žalovanej je jej dovolanie prípustné aj v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, nakoľko odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

26. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“.

27. V zmysle záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí publikovanom ako judikát R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

28. Aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania. Dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania nie je viazaný (a zároveň obmedzený) rozhodnutiami najvyššieho súdu, ktoré v dovolaní označil dovolateľ (viď rozhodnutie veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia sp. zn. IVOBdo/2/2020 a tiež IVCdo/2/2022, 8Cdo/278/2019).

29. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

30. Ešte pred posúdením samotného „právneho odklonu“ (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP) treba uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t.j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná.

31. Dovolateľka vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatneného v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP namietala, že odvolací súd nesprávne právne posúdil výrok „...naťahoval sa aj o výživné na maloleté deti...“ za nepravdivé skutkové tvrdenie, ktorého pravdivosť bolo možné dokazovať, hoci žalovaná je

presvedčená, že výrok autorky článku v kontexte celého článku predstavuje hodnotiaci úsudok autorky článku, vyplývajúci zo skutkového základu, ktorého pravdivosť je v konaní o opravu podľa § 7 zákona č. 167/2008 Z. z. irelevantná. Žalovaná uviedla, že odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. februára 2009 sp. zn. 5 Cdo 55/2008, Nález Ústavného súdu zo 06. februára 2019 sp. zn. II.ÚS 59/2018) spočíva v skutočnosti, že (i) súd druhej inštancie posudzoval výrok izolovane a nie v kontexte celej vety a celého článku, a (ii) súd druhej inštancie potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie zverejniť opravu vo vzťahu k výroku, ktorý mal povahu hodnotiaceho úsudku. K námieta, že „...(i) súd druhej inštancie posudzoval výrok izolovane a nie v kontexte celej vety a celého článku...“ sa dovolací vyjadruje v bode tohto rozhodnutia.

32. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku (napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/98/2017, 3Cdo/94/2018, 4Cdo/95/2017). Treba zdôrazniť, že úlohou dovolacieho súdu nie je vymedziť právnu otázku; zákonodarcia túto povinnosť ukladá dovolateľovi.

33. Samo tvrdenie, že odvolací súd sa riešením určitej právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ešte nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP; relevantným je až zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom tvrdenému odklonu skutočne došlo.

34. Z obsahu dovolania dovolaciemu súdu vyplýva, že podľa názoru žalovanej spojenie „naťahovať sa“ v spornom výroku žalobca vytrháva z kontextu výroku a z obsahu samotného článku. Z celkovej formulácie výroku: „Z pojednávania odchádzali rozvedení, ale podľa informácií PLUS 7 DNÍ sa T. W. k matke svojich detí príliš štedro nezachoval a na pojednávaní sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti - 10-ročného C. a 4-ročnú K.“, ktorý bol súčasťou Článku s titulkom: „Rozvod!“ a podtitulkom: „Manželstvu neúspešného kandidáta na post hlavy štátu v pondelok definitívne odzvonilo“, vyplýva, že účelom článku bolo primárne informovať verejnosť o tom, že žalobca sa rozvádza a o súvisiacich skutočnostiach. Žalobcom napádaný výrok sa týka len čiastkovej skutočnosti, a to názoru a hodnotenia priebehu „rozvodového“ pojednávania žalobcu vychádzajúc z informácií, ktoré poskytol autorke článku jej zdroj (pozn. preto bolo v článku uvedené, že „podľa informácií PLUS 7 DNÍ sa T. W. k matke svojich detí príliš štedro nezachoval...“). Z ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pritom podľa názoru žalovanej vyplýva, že každý článok a teda aj napádaný výrok je nutné posudzovať nie izolovane, ale v kontexte celého článku, ktorého obsahu je súčasťou.

35. V zmysle uvedeného dovolateľka teda namietala nesprávne právne posúdenie povahy výroku „...naťahoval sa aj o výživné na maloleté deti.“ odvolacím súdom ako skutkového tvrdenia, keď potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie zverejniť opravu vo vzťahu k výroku, ktorý mal povahu podľa žalovanej hodnotiaceho úsudku a zároveň namietala, že odvolací súd posudzoval výrok izolovane a nie v kontexte celej vety a celého článku, čo považovala za odklon od rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. februára 2009 sp. zn. 5 Cdo 55/2008 a Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 06. februára 2019 sp. zn. II.ÚS 59/2018).

36. Podľa právnej vety rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z 25. februára 2009 sp. zn. 5 Cdo 55/2008 „Predmetom tlačovej opravy je nepravdivý alebo pravdu skresľujúci údaj, ktorý sa dotýka cti fyzickej osoby, dobrej povesti právnickej osoby alebo činnosti štátneho orgánu. Nepravdivé alebo pravdu skresľujúce údaje sú skutočnosti, ktoré je možné hodnotiť z hľadiska pravdivosti (nepravdivosti)

alebo skutočnosti, ktoré takto nie je možné hodnotiť, ale tieto sú podávané tak, že vedú ku skresľovaniu informácie (napr. údaj vytrhnutý z kontextu zaradený do inej súvislosti alebo zverejnenie iba časti informácie a pod.). Právna prax a teória sú jednotné v názore, že je potrebné dôsledne rozlišovať medzi tvrdeniami, ktorým možno hodnotiť z hľadiska pravdivosti (nepravdivosti) a hodnotiacimi úsudkami (kritikou, názormi). Hodnotiace úsudky nemôžu byť nepravdivé alebo pravdu skresľujúce, a preto ani nemôžu byť predmetom tlačovej opravy. Judikatura (pozri R 9/1968) dospela k záveru, že akékoľvek hodnotiace úsudky, a to bez ohľadu na to, či sú založené na pravdivých údajoch, alebo nie, nemôžu byť predmetom tlačovej opravy podľa ustanovení tlačového zákona. Tlačovou opravou sa nie je preto možné domáhať opravy kritických hodnotiacich záverov, pretože by sa to priečilo samotnému pojmu a zmyslu kritiky a tlačový zákon počíta zásadne s tlačovou opravou skutkových tvrdení, a nie hodnotiacich“.

37. Podľa právnej vety Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 06. februára 2019 sp. zn. II.ÚS 59/2018 „...Právo na opravu má slúžiť na opravu exaktne vyjadriteľných alebo aspoň preukázateľných tvrdení a nie je možné prostredníctvom neho „opravovať“ názory, podozrenia či dohady autora....“

38. Dovolací súd konštatuje, že oba citované judikáty sú pre odlišné skutkové okolnosti na prejednávaniu právnu vec neaplikovateľné. Zo skutkových okolností veci sp. zn. 5 Cdo 55/2008 vyplýva, že v danej veci sa odvolací súd nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že v spornom článku boli uvedené nepravdivé a pravdu skresľujúce údaje a dospel k záveru, že tento článok obsahoval len hodnotiace úsudky autora, ktorý konštatoval fakty vychádzajúce aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj ďalších relevantných podkladov, preto napadnutý rozsudok zmenil. V preskúmvanej veci sa odvolací súd bezvýhradne stotožnil s právnym posúdením a kvalifikáciou namietanej časti sporného výroku „...naťahoval sa aj o výživné na maloleté deti...“ súdu prvej inštancie ako skutkového tvrdenia, teda nie hodnotiaceho úsudku ako veci sp. zn. 5 Cdo 55/2008. Navyše záver o tom či v prejednávanej veci išlo v časti sporného výroku o skutkové tvrdenie resp. hodnotiaci úsudok si prvoinštančný súd vytvoril v procese dokazovania, pričom odvolací súd sa s jeho zisteniami stotožnil, preto pokiaľ dovolateľka s takto formulovanými závermi nesúhlasí v podstate nesúhlasí so skutkovými zisteniami, k akým dospel prvoinštančný súd. V tejto súvislosti dovolací súd opakovane poukazuje na skutočnosti bližšie uvedené v bode 22 tohto rozhodnutia a síce, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení; v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie; je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

39. Čo sa týka Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 06. februára 2019 sp. zn. II.ÚS 59/2018 dovolací súd poukazuje na odôvodnenie odvolacieho súdu v bode 20 napadnutého rozsudku, v ktorom už odvolací súd jasne a zrozumiteľne uviedol, že predmetný nález je pre odlišné skutkové okolnosti na prejednávaniu právnu vec neaplikovateľný, nakoľko z vyjadrení majúcich formu dohady, podozrení: „mal zabezpečiť“ a „mal dostať“, použitým v článku týkajúcom sa spisu Gorila, nebolo možné priradiť pravdivostnú hodnotu, pretože predstavovali len výklad spisu Gorila autorom článku, pričom pri výroku „o naťahovaní (hádaní/ sporení) sa žalobcu o výživné na jeho maloleté deti“, možno bez pochybností uzavrieť, že skutkové tvrdenie žalovanej (o naťahovaní sa žalobcu o výživné na maloleté deti) bolo jednoznačne nepravdivé.

40. Záverom dovolací súd upriamuje pozornosť na skutočnosť uvedenú vo vyjadrení žalobcu k dovolaniu žalovanej, že na základe právoplatného rozsudku si žalovaná splnila svoju zákonnú povinnosť, keď v týždenníku Plus 7 dní v čísle 41 zo 14. októbra 2021 zverejnila na str. 118 žalobcom požadovanú opravu. Za danej procesnej situácie dovolací súd konštatuje, že zverejnením žalobcom požadovanej opravy zo strany žalovanej došlo k nevratnému naplneniu predmetu konania a preto žalovanou nastolené otázky mali v danom prípade povahu (len) akademickú, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia, pretože cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu ochranu právam, nie riešiť teoretické

otázky, ktorých výsledok sa nijako nepremietne do právnej sféry procesných strán.

41. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej v časti, v ktorej namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 CSP, odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, ktorého dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

42. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

43. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.